Scurtă prezentare a principiilor despre Adunare

Scurtă prezentare a principiilor pe care le au adunările în care cei credincioşi se adună pentru Numele Domnului Isus Hristos

Convinşi de autoritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu şi de desăvârşirea învăţăturilor lui, fraţii care se adună în Numele Domnului cred în unitatea Bisericii formată pe pământ de Duhul Sfînt şi care cuprinde pe toţi copiii lui Dumnezeu. Unitatea aceasta este învăţată în epistolele apostolului Pavel, care o prezintă sub simbolul deosebit al unui trup, adică al unui organism viu, format din mai multe mădulare unite într-o legătură care nu se poate rupe (Romani 12.4-8; 1 Corinteni 10.17; 12.12; Efeseni 1.22-23; 2.16; 3.1-7; 4.1-16). Cunoaşterea adevărului acestuia este unul din motivele pentru care un număr de creştini au părăsit orice fel de denominaţie organizată de om şi orice congregaţie independentă; şi cunoaşterea faptului acestuia, al unui singur trup, rămîne totdeauna ca unul din motivele importante ale poziţiei pe care o au în prezent.

Adunaţi în diferite locuri în jurul Domnului ca mădulare ale trupului Său, fraţii aceştia nu au format o organizaţie ecleziastică; ei recunosc, simplu, ce a instituit Dumnezeu Însuşi.

Fiecare adunare are răspunderea să vegheze ca drepturile Domnului să fie menţinute aşa cum sunt ele descoperite în tot Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta, potrivit cuvintelor din Matei 18.18-20; 1 Corinteni 5.9-13 şi 2 Corinteni 2.5-11, disciplina se face în dependenţă de Domnul. Fiecare copil al lui Dumnezeu este primit cu bucurie la frângerea pâinii, dacă doreşte să umble potrivit cu rânduiala prezentată în cea dintâi epistolă către Corinteni, care dă îndrumări precise pentru mersul colectiv al creştinilor. El este primit ca un mădular al singurului trup al lui Hristos şi nu ca membru al unei anumite adunări.

Fraţii cred în prezenţa şi în călăuzirea Duhului Sfînt în Adunare, unde fiecare copil al lui Dumnezeu este un închinător şi fiecare din răscumpăraţii Domnului este îmbrăcat cu demnitatea unui preot (1 Petru 2.9; Apocalipsa 1.6). De aceea libertatea Duhului este recunoscută de fraţi în adunările de închinare, care constă, de fapt, în mulţumire şi laudă. Tot aşa este şi în adunările de rugăciune.

Cei care au vreun dar de la Duhul (Romani 12.5-8; Efeseni 4.7,11) îşi exercită darurile în mod liber, cu respectul şi supunerea pe care unii o datorează celorlalţi. Dacă un frate chemat de Domnul îşi consacră viaţa slujirii Cuvântului (3 Ioan 7), el iese în lucrarea lui cu aprobarea fraţilor şi în părtăşie cu adunarea (Faptele Apostolilor 13.1-3; 14.26), fără ca aceasta să micşoreze în vreun fel răspunderea lui personală faţă de Domnul. El trebuie să umble prin credinţă şi să rămînă supus, ca oricare alt frate, disciplinei pe care adunarea este ţinută responsabilă de către Domnul s-o exercite.

Femeile, potrivit poruncii Domnului, tac în strângerile laolaltă ale adunării (1 Corinteni 14.34,35; 1 Timotei 2.8-12).

În tara noastră şi în alte ţări există un anumit număr de creştini care umblă astfel împreună în supunere faţă de adevărurile acestea. Creştinii aceştia, pentru ca să asculte de Domnul, se retrag din orice denominaţie stabilită pe alte principii decît pe cele descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea ei nu pot permite în mod consecvent ca cei care sunt primiţi la frângerea pâinii în supunere faţă de Domnul şi de Cuvântul Său, să frângă pâinea şi în alte locuri unde nu sunt ţinute aceste principii scripturistice.

Cei care iau parte la aceeaşi masă îşi arată astfel părtăşia şi unitatea. Adevărul acesta este prezent îndeosebi în 1 Corinteni 10.14-22, în legătură cu masa Domnului. Prin urmare, oriunde se frânge pâinea, fiecare dintre cei care iau parte la ea se face una cu toţi care frâng pâinea acolo şi cu acele învăţături şi practici care sunt recunoscute acolo. Astfel, dacă cineva la Corint lua parte la jertfele aduse unui idol, îşi arăta prin aceasta părtăşia cu demonii (1 Corinteni 10.19-21). Oriunde drepturile Domnului nu sunt recunoscute sau umblarea creştinilor nu este călăuzită de un principiu de supunere faţă de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, adevărul în legătură cu masa Domnului este ori neînţeles ori respins. Este fără îndoială în cina de amintire a Domnului nostru o altă latură a adevărului — amintirea personală de Domnul — care este foarte preţioasă oricărui răscumpărat. Dar potrivit cu gândul lui Dumnezeu, cina Domnului şi masa Domnului sunt de neseparat. Cu alte cuvinte, cina în amintirea Domnului nu poate fi separată de faptul că cei care participă împreună la ea îşi exprimă astfel părtăşia şi solidaritatea sau unitatea lor; căci pâinea care reprezintă trupul personal al Domnului este de asemenea simbolul unităţii acestui trup spiritual (mistic), Biserica. Cei care iau parte din acea singură pâine sunt o arătare în afară a unităţii Bisericii, aşa cum este şi însăşi pâinea: „Pentru că noi, care suntem mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toţi luăm parte la acea singură pâine" (1 Corinteni 10.17).

Deoarece noi suntem în atenţia harului imens al lui Dumnezeu, care zilnic lucrează asupra noastră, trebuie ca noi înşine să arătăm răbdare şi îngăduinţă faţă de fraţii noştri. Totuşi cei care au fost primiţi la frângerea pâinii sunt supuşi disciplinei pe care adunarea este ţinută responsabilă înaintea Domnului s-o exercite. Astfel, dacă cineva care îşi arată părtăşia cu adunarea la frângerea pâinii, merge şi frânge pâinea şi în alt loc unde adevărul unităţii trupului şi autoritatea Domnului nu sunt menţinute în practică, el arată că nu se potriveşte cu locul pe care îl are în adunare; fie că ştie sau nu, el a tăgăduit printr-o astfel de practică locul acela şi a compromis mărturia dată adevărurilor privitoare la adunarea lui Dumnezeu. Dacă, după ce a fost înştiinţat şi îndemnat în dragoste, un astfel de om stăruie în calea lui, arată prin aceasta un duh de independenţă şi de proprie voinţă care nu pot fi tolerate dacă adevărul în legătură cu masa Domnului trebuie să fie menţinut. Fără îndoială, oricine s-a pocăit de păcatele sale şi a crezut în inima sa în Domnul Isus este un copil al lui Dumnezeu şi un mădular al trupului lui Hristos. Cu toate acestea sunt anumite persoane printre creştinii aceştia, de care trebuie să fim separaţi, unii dintre ei fiind chiar mai evlavioşi şi mai credincioşi în mersul lor personal decît mulţi dintre noi. Recunoaştem deschis lucrul acesta. De aceea este necesar să înţelegem că motivele separării noastre sunt numai cu privire la felul cum ne strângem laolaltă: adică, noi suntem răspunzători înaintea lui Hristos, care este Capul Bisericii Sale, să ne adunăm numai în Numele Lui, să menţinem acele principii ale Cuvântului Său pentru călăuzirea Bisericii Sale şi să ne păstrăm pe noi înşine curaţi de toate organizaţiile bisericeşti care ignoră sau resping principiile acestea.

Dacă un credincios continuă să aibă o viată amestecată în direcţia aceasta, nedespărţirea de rânduielile nescripturistice bisericeşti atrage după sine despărţirea adunării de un astfel de credincios; totuşi, nu pentru că nu ar fi credincios, ci pentru locul pe care îl ia într-o rînduială de lucruri nescripturistice, trebuie în credincioşie faţă de Domnul să umblăm separaţi.

Dacă nişte credincioşi se adună să frângă pâinea, simplu, ca mădulare ale trupului lui Hristos şi ascultă de îndrumările pe care Domnul le-a dat în epistolele Noului Testament, ei vor recunoaşte pe toţi care fac la fel şi va fi o legătură a unei părtăşii care există între ei. Dacă se întâmplă altfel, aceasta este pentru că ei nu umblă în ascultare de aceleaşi principii. A te aduna ca o strângere laolaltă independentă este practic o tăgăduire a unităţii trupului lui Hristos.

Se pune întrebarea: atitudinea adunărilor este îndrumată de Cuvântul lui Dumnezeu şi poziţia lor de separare ca adunări este rezultatul ascultării lor de Domnul, ori arată o poziţie luată potrivit propriei voinţe? Desigur, nu ne lăudăm cu ascultarea noastră, dar avem convingerea că harul Domnului ne-a aşezat pe adevărata cale unde orice mădular al trupului lui Hristos îşi are locul, ca simplu mădular.

Prezenţa Domnului Isus, care a murit şi a înviat, atrage pe copiii lui Dumnezeu şi îi adună prin puterea Duhului Său Sfînt. Aceasta caracterizează o adunare a lui Dumnezeu şi o strânge laolaltă prin puterea Duhului Său Sfînt. Aceasta caracterizează o adunare a lui Dumnezeu: suntem adunaţi pentru Numele Domnului (Matei 18.20). A fi astfel adunaţi pentru Numele Său înseamnă desigur a recunoaşte drepturile Lui şi a te supune autorităţii şi ascultării de Cuvântul Său. Iar poziţia adunării şi disciplina care trebuie să fie menţinută, dacă vrem să avem în realitate caracterul unei adunări a lui Dumnezeu, nu sunt împotriva dragostei pe care o datorăm tuturor copiilor lui Dumnezeu. De fapt, adevărata dragoste, dragostea potrivită gîndului lui Dumnezeu, trebuie măsurată cu standardul divin: „Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui" (1 Ioan 5.2,3).

După ce am dat această prezentare scurtă a principiilor divine pe care le mărturisim, trebuie să recunoaştem cu umilinţă că mersul nostru colectiv n-a fost totdeauna la nivelul acesta şi nici mersul nostru individual. Totuşi, acesta nu este un motiv să abandonăm adevărul. A păzi lucrul acela bun care ni s-a încredinţat, a ţine cu tărie ce am primit prin harul lui Dumnezeu trebuie să fie socotit un privilegiu imens pentru inimile noastre, tot aşa ca şi o responsabilitate pentru conştiinţele noastre.

clickbible.org